

Provinciale interesse voor onze steenuilenwerking

Rond de jaarwisseling kreeg ik een verzoek van Jurgen Vanlerberghe, de West-Vlaamse gedeputeerde, bevoegd voor onder meer milieu, natuur en landschap, om nader kennis te maken met de steenuilenwerking in West-Vlaanderen. Zelf ben ik de West-Vlaamse contactpersoon voor de Steenuilenwerkgroep van Natuurpunt. De gedeputeerde krijgt trouwens jaarlijks ons dossier op zijn bureau, omdat de provincie een toelage voorziet voor onze steenuilenwerking.

De eerste afspraak, eind mei, valt in het water door de vele regen, maar begin juni lukt het dan toch. Afspraak bij mij thuis, waar ik op ons terras aan Jurgen, vergezeld door medewerkers Annemarie en Enigo, wat uitleg geef. Koen, de andere helft van ons tweemansteam, is ook van de partij. We zijn een tijdje bezig want ons bezoek is duidelijk geïnteresseerd en stelt vele vragen.

Daarna het veldwerk! We rijden langs enkele nestkasten en stoppen uitein-

delijk bij een exemplaar dat goed bereikbaar is voor mijn gezelschap. Op het erf van een voormalige boerderij is er een mini-boomgaard. Daar vond verleden jaar een steenuilenkoppel een natuurlijke nestplaats in een oude krikelaar. Het is geen holte, maar een gat dwars door de stam. Helemaal niet donker, zeker niet bij klaarlichte dag. Vanaf het ogenblik dat de jongen konden rondkruipen, vielen ze uit het gat. Jens, de bezorgde eigenaar, zag dit gebeuren en wilde niet dat de jongen vertrappeld zouden worden door zijn pony's. Terugplaatsen hielp niet: al bij het verlaten van de weide vielen ze er weer uit. Hij zocht hulp op het internet en kwam uit bij Dries Vannieuwenhyse, steenuilenautoriteit en op dat ogenblik de verantwoordelijke voor Oost-Vlaanderen. Van hem kreeg hij de raad een kastje in elkaar te steken en dat met de beide jongen erin weer in de boom te plaatsen, hopen de ouders ze verder zouden voederen.

Pas een paar dagen later kreeg Jens mij te pakken. Ik was natuurlijk nieuwsgierig hoe dit verder zou aflopen en ging een week later op bezoek. Geen jongen meer aanwezig in de kast. Ze zagen er al niet te best meer uit wanneer hij ze verhuisde, liet hij weten. Te zien aan de foto's die hij later doormailde, kunnen ze niet zelf de kast verlaten hebben.

Ik stel voor om in het najaar één van onze kasten te plaatsen en het gat af te dichten, om volgend broedseizoen niet hetzelfde mee te maken. Vreemde plaats toch voor een kast: zelf zou ik nooit zo'n locatie kiezen. Er zijn geen begraasde weiden in de omgeving en ze ligt bovendien dicht bij de woning. In de omgeving zijn wel mooiere plaatsen. Maar het koppel uilen heeft de kast aanvaard.

Enkele dagen voor het bezoek met Jurgen ben ik al op bezoek geweest om te controleren of de kast bewoond is. Ik wil met mijn gasten niet voor aap staan bij die uilenkast. Ik haal er vier gezonde jongen uit en het is aan Jurgen om de leeftijd te bepalen met behulp van mijn fotocollagekaart. We sluiten af met een uitgebreide fotoshoot onder een staalblauwe hemel in de zonovergoten boomgaard.

Twee dagen later krijg ik een mail van Annemarie dat ze het een leuk en leerrijk werkbezoek vonden, samen met een aantal foto's. Ik geloof dat we een goede indruk gemaakt hebben op Jurgen en zijn medewerkers. Je kan het verslag van hun bezoek nalezen op zijn blog, terug te vinden op www.jurgenvanlerberghe.be. Daar vind je nog andere verslagen van werkbezoeken, bijvoorbeeld aan een aantal natuurgebieden.

Alleen maar blij gezichten bij de fotoshoot na het ringen, in de zonovergoten boomgaard.

Foto: Annemie Morisse.

Ludo Momerency